

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Barbara Korzyńska, Karolina Szczęsna, Małgorzata Gardocka

przy udziale oskarżyciela publicznego: E. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 11 kwietnia 2016 roku, 4 maja 2016 roku, 31 maja 2016 roku, 17 października 2016 roku, 15 listopada 2016 roku, 15 grudnia 2016 roku w W.

sprawy przeciwko **K. J.**

synowi M. i E.

urodzonemu dnia (...) w J.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 28.06.2015 r. około godz. 01:50 w W. na drodze publicznej na skrzyżowaniu ulic (...)/W., w/w będąc w stanie po użyciu alkoholu (0,12 mg/l; 0,10 mg/l, 0,05 mg/l), badanie krwi (0,0 ‰, nie stwierdzono alkoholu etylowego), kierował samochodem marki M. (...), nr rej. (...),

tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

2. w miejscu i czasie, jak w punkcie pierwszym, naruszył zasady przewidziane w art. 38 pkt 1 Pord, przez to, że kierując samochodem marki M. (...) o nr. rej. (...), kierował pojazdem na drodze publicznej, nie mając przy sobie dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdem,

tj. o wykroczenie z art. 95 kw w zw. z art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

I. obwinionego K. J. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt. 1, przy czym ustala, że miał on miejsce na ulicy (...) na W. w W. i czyn ten kwalifikuje z art. 87 § 1 kw oraz - w granicach zarzutu z pkt. 2 - uznaje za winnego tego, że w dniu 28.06.2015 r. około godz. 01:50 na ulicy (...) na W. w W. kierował samochodem marki M. (...) o nr. rej. (...), nie mając do tego uprawnienia, który to czyn kwalifikuje z art. 94 § 1 kw i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 1500 (tysiąc pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 29 § 3 kw nakłada na obwinionego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego

w całości od zapłaty kosztów sądowych i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 12321/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 czerwca 2015 roku K. J. kierował samochodem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Jechał ulicą (...) na W. w W..

Obwiniony został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariusza Policji - J. R., który przeprowadził badania zawartości alkoholu w wydychanym przez obwinionego powietrzu. Uzyskano następujące wyniki: I badanie – 0,12 mg/l, II badanie – 0,10 mg/l, III badanie – 0,05 mg/l. K. J. znajdował się w stanie po użyciu alkoholu.

Obwiniony nie posiadał przy sobie dokumentu prawa jazdy. K. J., kierując w przedmiotowym miejscu i czasie samochodem, nie miał do tego uprawnienia. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...) w W. z dnia 13 maja 2015 roku, sygn. akt (...), który to wyrok uprawomocnił się z dniem 21 maja 2015 roku, orzeczono wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 lutego 2015 roku do 13 maja 2015 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. częściowo wyjaśnienia obwinionego – k. 53-53v (71-73), 16;
2. notatkę urzędową – k. 1;
3. protokół badania stanu trzeźwości – k. 2;
4. świadectwo wzorcowania – k. 3;
5. opinię biegłego z zakresu toksykologii – k. 111-120;
6. wyrok Sądu Rejonowego dla (...) z dnia 13 maja 2015 roku, sygn. akt (...) – k. 141.

Obwiniony K. J. w swoich wyjaśnieniach nie kwestionował, że to on był kierowcą przedmiotowego pojazdu zatrzymanego do kontroli w dniu 28 czerwca 2015 roku. Nie kwestionował, że nie posiadał dokumentu prawa jazdy (taki zarzut mu pierwotnie postawiono). Kwestionował badanie alkomatem, powołując się na swoją chorobę dziąseł i częste używanie płynu do płukania ust. Wskazał, że badanie krwi nie stwierdziło alkoholu. Nie spożywał wcześniej żadnego alkoholu. Nie pamiętał, czy spożywał poprzedniego dnia 4 piwa, jak powiedział policjantom podczas badania (k. 71-72). Odnośnie orzeczonego wobec niego wcześniej zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, wyjaśnił, że nie był świadomy tego zakazu; myślał, że cała sprawa jest umorzona; zrobił to nieświadomie (k. 142).

Sąd zważył, co następuje:

W kwestii poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych:

Sąd uznał, że wyjaśnienia obwinionego co do tego, że był on kierowcą przedmiotowego pojazdu w chwili zatrzymania oraz że nie posiadał przy sobie dokumentu prawa jazdy są wiarygodne. Fakty te nie budzą żadnych wątpliwości – nie są między stronami sporne i znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej- k. 1. Wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznaje się on do prowadzenia pojazdu w stanie po użyciu alkoholu i kwestionuje wyniki badania stanu trzeźwości, a także wskazuje na swoją nieświadomość obowiązującego go zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - nie są wiarygodne. Wyjaśnienia te stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. W judykaturze wskazuje się, iż prawem

obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Wyjaśnienia obwinionego w zakresie istotnym z punktu widzenia jego odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie z art. 87 § 1 kw są sprzeczne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym - z protokołem badania stanu trzeźwości i opinią biegłego toksykologa. Z opinii biegłego toksykologa jednoznacznie wynika, że obwiniony w chwili zatrzymania z całą stanowczością znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Alkohol ujawniony w powietrzu wydychanym przez obwinionego pochodził z wcześniejszej konsumpcji napoju o zawartości 4,5 % obj. Ujawnione pomiary w trakcie badania powietrza wydychanego nie potwierdzają okoliczności podnoszonej przez obwinionego o rzekomej rejestracji alkoholu zalegającego, który miałby pochodzić z używanego przez niego płynu do płukania jamy ustnej. Biegły wskazał, że pozostałości alkoholu zalegającego utrzymują się w jamie ustnej do maksymalnie 5-6 minut. Odstęp między kolejnymi pomiarami to 17 i 32 minuty. Tak więc ujawnione stężenie alkoholu w powietrzu wydychanym nie posiada cech alkoholu resztkowego i pochodzi z głębokich warstw płuc (k. 114). Odnośnie niestwierdzenia alkoholu etylowego we krwi, na co powoływał się także obwiniony, Sąd zauważa, że krew do badania pobrana została dopiero o godzinie 4.00 (k. 1v, 9v), a zatem brak alkoholu we krwi obwinionego absolutnie nie wyklucza, że ponad 2 godziny wcześniej, prowadząc samochód, znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, co bez wątpliwości wykazało badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, którego protokół nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. Sąd nie powziął także jakichkolwiek wątpliwości co do wiarygodności sporządzonej w sprawie opinii biegłego toksykologa. Wskazana opinia jest logiczna, jasna, pełna i jednoznaczna. Biegły jest doświadczonym specjalistą, posiadającym profesjonalną wiedzę z zakresu toksykologii. Jest osobą obcą w stosunku do obwinionego, obiektywną, niezainteresowaną rozstrzygnięciem w sprawie. Wnioski poczynione przez biegłego nie budzą żadnych wątpliwości Sądu.

Nic istotnego do sprawy nie wniosły zeznania przesłuchanych funkcjonariuszy Policji - J. R. (k. 61-61v) i J. M. (k. 74-74v,) którzy podjęli interwencję wobec obwinionego. Świadkowie ci nie pamiętali szczegółów przedmiotowej interwencji.

Niewiarygodne są wyjaśnienia obwinionego odnośnie nieświadomości obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jak wynika z protokołu posiedzenia Sądu Rejonowego dla (...) w W. w sprawie sygn. akt (...) z dnia 13 maja 2015 roku, kiedy to wydano wobec obwinionego wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne, na mocy którego orzeczono wobec obwinionego m.in. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku – obwiniony był obecny podczas ogłoszenia wyroku i oświadczył, że jego treść i pouczenie zrozumiał (k. 140).

Sąd obdarzył wiarą pozostałe ujawnione protokoły i dokumenty. Nie zachodzą, bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

W kwestii kwalifikacji prawnej czynów przypisanych obwinionemu:

Czyny popełnione przez obwinionego K. J. wyczerpują znamiona czynu zabronionego określonego w art. 87 § 1 kw - prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie po użyciu alkoholu oraz czynu zabronionego określonego w art. 94 § 1 kw – prowadzenie pojazdu bez uprawnień.

Sąd w wyroku sprecyzował miejsce popełnienia wskazanych czynów. Jak wynika z notatki urzędowej (k.1) była to ulica (...) (W.), a nie skrzyżowanie ulicy (...) z W..

W granicach drugiego zarzutu wniosku o ukaranie Sąd przypisał obwinionemu wykroczenie z art. 94 § 1 kw, albowiem obwiniony prowadził przedmiotowy pojazd, nie mając do tego uprawnień, co wynika z wyżej wzmiankowanego już wyroku Sądu Rejonowego dla (...) w W. w sprawie sygn. akt (...) z dnia 13 maja 2015 roku. Obwinionego w dniu 28 czerwca 2015 roku obowiązywał zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W tej sytuacji jego

zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 kw, a nie wykroczenia z art. 95 kw, którego istotą jest nieposiadanie przy sobie m.in. prawa jazdy. Oczywiście jest, że obwiniony takiego prawa jazdy nie posiadał, bo zostało ono mu uprzednio zatrzymane w dniu 11 lutego 2015 roku do sprawy sygn. akt (...), co wprost wynika z punktu IV wyroku w tejże sprawie.

Co prawda Sąd wyraźnie, wskazując na treść odpowiednio stosowanego art. 399 § 1 kpk, nie uprzedził obwinionego w toku rozprawy o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej drugiego z zarzucanych mu czynów, ale w żaden sposób nie zostało naruszone jego prawo do obrony, ponieważ kwestia ta była rozważana na dwóch ostatnich terminach rozprawy, co zresztą stanowiło podstawę odroczenia na przedostatnim jej terminie. Obwinionemu była wiadoma powyższa okoliczność i złożył w tej sprawie dodatkowe wyjaśnienia, odnosząc się kwestii ewentualnego prowadzenia pojazdu bez uprawnienia i przedstawiając swoją linię obrony w tej sprawie (k. 129 i 142).

Odnosnie wykroczenia z art. 87 § 1 kw wskazać należy, że przedmiotem jego ochrony bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego, które może być zagrożone przez osobę prowadzącą pojazd w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka. Nie jest wymagane spowodowanie tego zagrożenia, lecz chodzi o zagrożenie abstrakcyjne. W pełni uzasadnione jest założenie, że prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka zawsze jest niebezpieczne - nie mamy potrzeby udowadniania tego niebezpieczeństwa. Oczywiście jest, że kondycja psycho-fizyczna prowadzącego pojazd jest niezmiernie ważna dla bezpieczeństwa ruchu.

Zgodnie z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi - stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Sąd opierając się na wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia dowodach, nie miał żadnej wątpliwości, iż obwiniony K. J. prowadził przedmiotowego dnia samochód M. (...) o nr. rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu (0,12 i 0,10 mg/l).

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wskazanych wyżej wykroczeń, a nie jedynie czynów zabronionych. Jego czyny są bezprawne (naruszają normę sankcjonowaną i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalne (realizują wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających karalność), karygodne (są czynami społecznie szkodliwymi), są to również czyny zawinione przez obwinionego (popełnione w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swoich bezprawnych, karalnych i społecznie szkodliwych czynów nie dał posłuchu normom prawnym.

Odnosnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć:

Stosownie do treści przepisu art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za dwa wykroczenia, wymierzył łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę – art. 87 § 1 kw.

Wymierzając karę obwinionemu K. J., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości obu czynów był znaczny. Ma na to wpływ w szczególności wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, co niewątpliwie nastąpiło w wyniku prowadzenia przez obwinionego pojazdu w stanie po użyciu alkoholu. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki

osobiste i majątkowe obwinionego (zarobki rzędu 1500-2000 zł miesięcznie), jego stosunki rodzinne (małoletnie dzieci na utrzymaniu), sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony był wielokrotnie uprzednio karany za wykroczenia drogowe (k. 103). Nie można nie mieć w tym miejscu na uwadze faktu, że obwiniony już wcześniej prowadził pojazd mechaniczny pod wpływem alkoholu, jednakże Sąd skorzystał wobec obwinionego z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania o przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Obwiniony popełnił przypisane mu niniejszym wyrokiem czyny po upływie zaledwie ponad miesiąca od wydania i uprawomocnienia się wyroku warunkowo umarzającego postępowanie w sprawie o czyn z art. 178a § 1 kk.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 1500 zł - przy uwzględnieniu sytuacji osobistej i majątkowej obwinionego (obwiniony pracuje dorywczo i zarabia około 1500-2000 zł miesięcznie – k. 53, ma na utrzymaniu małe dzieci) - jest należycie wyważona i sprawiedliwa (przy możliwości jej orzeczenia w wysokości do 5000 zł).

Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także to, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej. W społeczeństwie musi istnieć przeświadczenie, że jazda samochodem pod wpływem alkoholu jest należycie surowo karana.

Mając wszystkie powyższe względy na uwadze - na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw - Sąd orzekł wobec obwinionego obowiązkowy środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Zdaniem Sądu okres ten - choć poniżej maksymalnego jego wymiaru - będzie wystarczający, aby obwiniony uświadomił sobie naganność swojego czynu z art. 87 § 1 kw i nie powrócił już do takiego wykroczenia w przyszłości. Z uwagi na względy wskazane wyżej, w szczególności względy prewencji indywidualnej (w stosunku do obwinionego), jak i prewencji ogólnej (w zakresie odbioru społecznego), środek ten nie mógł zostać orzeczony w niższym wymiarze. Obwiniony musi uświadomić sobie wyjątkową naganność kierowania pojazdem pod wpływem alkoholu, a społeczeństwo musi być świadome, że sprawcy takich czynów będą pozbawiani uprawnień do kierowania pojazdami przez długi czas.

Sąd nałożył na obwinionego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu (art. 29 § 3 kw)

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 624 § 1 kpk, który na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie dodatkowo znacznych kosztów postępowania byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację finansową i rodzinną.